

Helikopters en gifwolken

‘TITUS!!’

‘Ik ga niet naar de dokter.’

‘Je gaat wel.’

‘Ik ga niet.’

‘Wel!’

‘Ik ga niet. Zijn adem stinkt!’

‘Zijn adem stinkt niet!’

‘Zijn adem stinkt wel!’

‘Zijn adem stinkt niet!’

‘Wel!’

Ik haat dokter Diependaele.

Hij denkt dat hij diep in mijn ziel kan kijken, maar hij heeft het mis.

Mijn pa stuurt mij daar naar toe.

Omdat ik op de muren schrijf.

‘Ik begrijp uw kronkels niet,’ zegt hij.

Ik zit in de wachtkamer.

Ik ben nog niet eens binnen en ik ruik zijn adem al. Een beerput. Ik

kan bijna niet meer ademen.

Krantenkoppen flitsen weer door mijn hoofd.

Titus Wulteputte gestikt in doktersdampen.

Naast mij zit een man.

Hij staart stil voor zich uit.

‘Draag jij de wereld ook op je schouders, jongen?’ vraagt hij opeens.

‘Nee,’ zeg ik, ‘nee, nee, ik schrijf op mijn muur.’

‘Titus Wulteputte!’ De secretaresse wenkt me.

Ik moet naar binnen.

‘Dag Titus.

Ga zitten.

Alles kits?

Wat is het probleem?

Vertel eens.

Waarom heb jij een wasknijper op je neus?’

‘Om te overleven.’

‘Wablief?’

‘Zomaar.’

De dokter schudt zijn hoofd en schrijft iets op.

‘Titus, je sluit je te veel af.

Je bouwt Berlijnse muren.’

‘Welke muren?’

‘Laat ik het zo zeggen...’

Hij denkt even na.

‘Titus. Denk aan het helikoptertje.’

‘Het helikoptertje?’

‘Ja Titus, het helikoptertje.’

Hij zucht. En ja, daar komt weer een gifwolk.

Geen wonder dat hier geen planten staan.

‘Weet je nog wat we vorige week hebben afgesproken, Titus? Dat helikoptertje moet naast je vliegen en zeggen: Titus, je sluit je te veel af.

Je moet praten.’

Hij doet de propellers van een helikopter na.

Ja, ja, Titus moet praten.

Dat zal wel.

‘Goed, dokter, ik zal aan het helikoptertje denken.’

Nu ik heb gezegd wat hij wil horen, sta ik op. Maar hij is nog niet klaar.

‘Titus, jongen. Luister. Stel je een zonsondergang voor.

Er zijn twee soorten mensen op deze wereld.

De eerste soort zegt: mijn ogen verdrinken in de schoonheid van de ondergang van de planeet waarrond de wereld draait.

De tweede soort zegt niks en steekt het licht aan.
Jij hoort bij de laatste soort.
Zo, we zien elkaar volgende week terug.
En Titus, jongen: denk aan het helikoptertje.'

Totaal terminaal

Op school weten ze het.
Van dokter Diependaele.
In het begin lachten ze mij uit, maar nu komen ze bij mij met hun problemen.
Ik houd consultatie op de speelplaats.
De grootste losers van de hele school komen bij mij.
Kenny.
Maarten.
Luc.
Eddy-doet-nog-pipi-in-zijn-beddie.
En Kapitein Schilfertjes. Hij heet Pieter Van Parijs, maar op school noemen ze hem Kapitein Schilfertjes. Als de eetzaal helemaal leeg is, kun je zien waar hij gezeten heeft. Een berg schilfertjes.
'Dag meneer Van Parijs.'
'Dag Titus.'
'Pieter, ik zou liever hebben dat je dokter Wulteputte zegt. Oké?'
'Dag dokter Pultewutte.'
'Zo Pieter, even serieus nu.
Vertel eens.
Wat is je probleem?'
'Titus, mijn broer is terminaal.'
'Wat wil dat zeggen, Pieter, terminaal?'
Zijn mond valt open. Geen gaatjes. Gelukzak.
'Weet je het niet?'
'Nee.'
'Dan zal ik het je vertellen.'
Ik loop heen en weer. Mijn handen op mijn rug.
Dan ga ik voor hem staan.
Ik buig me naar hem toe en kijk diep in zijn ogen.
'Je broer gaat dood, Pieter.'

Iedereen gaat dood, Pieter.
Jij gaat dood, ik ga dood.
Mijn moeder..'

Ik zwijg. Ik kijk naar de lucht. En zucht.
'Pieter, jongen, ik ga je iets vertellen.
Er zijn twee soorten mensen op deze wereld.
En er vliegt een helikopter pal naast je kop.
En die helikopter zegt: Pieter, jij staat met je schouders op de wereld
die rond de zon draait in plaats van met je voeten op de grond.
Jij hoort tot de laatste soort.
Jij hebt een probleem, Pieter. Een probleem. Jij praat niet over je ge-
voelens!'

Tina

Ik herinner het mij nog goed. De eerste keer dat ik haar hoorde.
Het was in de kerk.
De stem van een engel.
Haar naam is Tina.
Ze heeft lang bruin haar.
En ze lijkt op het meisje dat Mowgli leert kennen aan het eind van de
film.
Haar ogen zijn zo bruin als wilde kastanjes.
En als ze naar me kijkt dan begin ik te lachen, want het kriebelt zo.
Een mierennest in mijn buik.
Ik word rood, ik zweet.
En ik denk: als er nu een vis uit de lucht valt, dan ben ik de gelukkig-
ste jongen van deze planeet.
En ik wacht, maar hij valt niet.
Dus kijk ik weer naar Tina.
Haar ogen dansen.
Ik dans mee.

Terug thuis dacht ik: ik bel haar op. Ik bel haar gewoon op.
'Hallo Tina.
Ik belde even om te zeggen dat je een ongelooflijk mooie brooddoos
bent.
Euh, hebt.
Mooie brooddoos hebt.'
Ze wil weten wie ik ben. Hoe moet ik dat in een paar woorden uitleg-
gen?
'Titus.
Ik ben Titus.'
Ze denkt dat ik een grap maak. Ze weet wie Titus Andronicus is.
Ongelooflijk, zij weet het.

'Ik bedoel Titus uit het tweede jaar.
Titus Wulteputte.
Soms denk ik...'
'Ik ook,' zegt ze.
'Ah, jij ook?'
'Natuurlijk denk jij ook. Ik bedoel:
soms denk ik meer te voelen dan alleen maar...
Misschien moeten we samen eens...
samen zijn?
Jij en ik...
Ik vroeg mij af...
Misschien wil je met mij...
Ik ben...
Mijn vader heeft een slagerij...
Maar ik lust geen vlees, alleen vis, want vis laat de mens zoals hij is.
Hahhahaaa.
Euh.
Ik schrijf op mijn...
Mijn hobby is zwemmen.
Wil je met mij gaan zwemmen?
Hallo?'
Ik heb geen adem meer. Mijn woorden zijn op.
Het blijft heel lang stil aan de andere kant.
De mieren bijten in mijn maag.
En dan zegt ze...
'Ja.
Morgen na school.
Afspraak onder de treurwilg.'